

Antal med 1. Det skulde have været som Forslaget vilde. Jeg kan udmærket godt forstaa, at den ærede Minister har haft den Opfattelse. Men naar han sagde, at der ikke er anført Grunde for en saadan Medsættelse, vil jeg dog sige, at der er anført en saadan Grund. Naar jeg omtalte, at den ledende Arbejdskraft i det paagældende Kontor paa et andet Tidspunkt var forholdsviis den samme, saa tror jeg nok, at det kan siges at være en Grund. Den Gang Kontoret traadte i Virksomhed, var der 1 Fuldmægtig og 7 Assistenten; gaar Forslaget igennem, bliver der 2 Fuldmægtige og 16 Assistenten. Kunde man den Gang finde dette Forhold mellem den ledende Arbejdskraft og det underordnede Personale heldigt, maa man ogsaa kunne gøre det nu. Jeg talte ikke om, at Provinskontorerne skulde være stillede med Hensyn til den ledende Arbejdskraft overfor det underordnede Personale paa selv samme Maade som det kjøbenhavnske Toldrevisionkontor. Det er en Misforstaaelse af den ærede Minister, det har jeg ikke sagt. Folketingets Tradition er den, og den har Udvalget været tro imod, at man ikke, uden at man ligesom en nødt til det, skal forøge Embedsmændenes Antal. Det er Hensynet til denne Tradition, der for en Del har bevæget Udvalget til at blive staaende ved en Forøgelse af 1 Fuldmægtig. Det er heller ikke Tilfældet, at det er et rent Støn, der er øvet, da Udvalget foreslog en saadan Medsættelse. Vi have i den Henseende den bedste Autoritet at holde os til, som der overhovedet gives, nemlig den ærede Finansminister selv. I Fjor blev der truffet en Aftale mellem Finansministeren og Udvalget, og den gik ud paa, at 1 Fuldmægtig skulde være tilstrækkelig, og den Forhøjelse af Medhjælpssummen, som der da var Tale om, androg ikke mere end 800 Kr. Der forelaa bestemte Aftaler mellem Finansministeren og Udvalget, og Betænkning blev afgivet paa Grundlag af den. Vi har nu i Udvalget ment dog at maatte imødekomme den ærede Minister saa vidt, at vi gik ind paa en Forøgelse af Medhjælpssummen paa 2,477 Kr., altsaa en Forøgelse af 1,677 Kr. ud over vort tidligere Forslag paa 800 Kr. Men det andet Punkt af Aftalen have vi ment at maatte holde fast paa; thi naar den ærede Finansminister efter Indstilling fra eller Konference med ledende Personer i det paagældende Kontor i Fjor har kunnet mene, at 1 Fuldmægtig var nok, synes jeg, at vi have tilstrækkelig Grund til at holde derpaa. Saa Grunde have vi i al Fald at anføre for det Standpunkt, vi have indtaget.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg maa maaske blot gøre den korte Bemærkning, at det er ikke muligt for Assistenterne i saadanne Kontorer, saaledes som for de gennemøvede Fuldmægtige, der maa forudsættes særlig at have beskæftiget sig med Fortolkninger af Toldloven, at følge Regnskaberne paa den tilbørlige Maade. Det er særlig under det kjøbenhavnske Toldrevisionkontor at der fremkommer den store Mangfoldighed af ny Regnskabsformer til Dels ved Indførelsen af Vareafgiften og alle de Foranstaltninger, som deraf ere blevne nødvendig Følge. Det er navnlig dette Hensyn og ogsaa Hensynet til den — man kan næsten sige — Desperationstilstand, der omsider maa finde Sted i et saadant overlæst Kontor, der gjorde det ønskeligt for mig stærkt at aencuere, at Kontoret maatte have flere Fuldmægtige. Naar jeg i Foraaret udtalte, at jeg kunde nøjes med den ene, ved den ærede Ordfører ogsaa godt, at det kun var, fordi jeg paa ingen Maade kunde opnaa mere. Det kan ikke vække Forundring, at man til Fuldkommengørelse af Forretningsgangen nødvendigvis laaner Dre til de rette sagkyndige, og det er dog de arbejdende Embedsmænd. Smidlertid vil jeg nu, og deri samstemmer jeg med den ærede Ordfører, fastsætte om, at Tilstanden vil blive tilfredsstillende, naar Personalet bliver forøget som her foreslaaet.

B. Christensen: Det forekommer mig, at den højtærede Finansminister var lidt unødvendig streng i sin Kritik over for Udvalget i Begyndelsen af sit første Foredrag. Det forekommer mig, at Udvalget har strakt sig betydelig videre end sædvanligt, som det allerede er fremhævet af den ærede Ordfører. Da vi vare enige med den højtærede Minister i Fjor, er denne Bebrejdelse ikke ret hjemlet. Jeg forstaaer den i det hele taget ikke rigtigt, da den højtærede Minister dog til syvende og sidst søgte sig overbeviist om, at Forretningerne med det Personale, der efter dette Forslag bliver bevilget, vil kunne gaa deres gode Gang i en Række af Aar. Det var navnlig denne Udtalelse, der gav mig Anledning til at forlange Ordet, idet jeg søler det som min Pligt at tage Afstand fra, at jeg nogen sinde skulde have været med til at bevilge flere Embedsmænd, end der strengt taget er Brug for. Naar den højtærede Minister har beroliget sin Samvittighed med, at det kan gaa godt i en Række af Aar, saa at han ikke behøver at komme med Krav paa flere Embedsmænd, er min Samvittighed ogsaa